

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2007/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 264/19 од 17.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 264/19 од 17.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 264/19 од 17.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 509/18 од 13.03.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили на име новчаног обештећења за претрпљену нематеријалну штету због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом од 13.03.2019. године па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева преко досуђеног износа од 400 евра до траженог износа од 3.000 евра, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са припадајућом законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж рр 264/19 од 17.09.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиле је делимично усвојена, па је преиначена пресуда Основног суда у Сомбору Прр 509/18 од 13.03.2019. године у делу одлуке о

трошковима поступка, тако што је обавезана тужена да тужиљи, поред износа од 13.500,00 динара, исплати још и износ од 13.500,00 динара на начин и под условима као у првостепеној одлуци, док је у преосталом побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима поступка пресуда потврђена, а жалба тужиље одбијена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13 –УС, 74/13 –УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту ЗПП), прописано је да ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, у поступку пред Привредним судом у Сомбору Ст 44/10, а повреда овог права тужиље је утврђена решењем тог суда Р4 Ст 776/18 од 28.05.2018. године. О праву тужиље за новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили ценећи одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужиље указује се на неуједначену праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење. Међутим, у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је у овој парници, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја на оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.10.2018. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 800 евра у динарској противвредности на дан исплате. Поднеском од 11.01.2019. године тужиља је преиначила тужбу и повећала захтев за исплату на износ од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале

вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1), и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

Одлука о захтеву тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП. Тужиља није успела у поступку по ревизији, због чега јој не припада право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић